

Project Pandora

Team
Leonardo

3

Project Pandora

Erwin Claes
met illustraties van
Michaël Olbrechts

Meer avonturen in Vordersteen

Team Leonardo 1. De museumroof
Team Leonardo 2. Geesten en gekken

De Zwarte Adem 1. Code F242
De Zwarte Adem 2. Het Maltacomplot
De Zwarte Adem 3. De Lima-express
De Zwarte Adem 4. Het boze oog

Erwin Claes
Project Pandora. Team Leonardo 3
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Michaël Olbrechts
Trefw.: avontuur, geschiedenis, misdaad
NUR 283
ISBN 978 90 448 4094 0
D/2021/4124/066
Alle rechten voorbehouden
www.clavisbooks.com

De poort

DE LUCHT LEEK IN VUUR EN VLAM TE STAAN. Goudgele stralen van de zon vloeiden op deze ijskoude winteravond over in een orangerode gloed. Een betoverend spektakel, dat echter volledig voorbijging aan Marius Victor en Dorothea Krauw. In hun gitzwarte terreinwagen denderden ze over een met hagen en struiken afgezette landweg.

Het gezicht van Krauw stond op onweer. ‘Niet zo snel,’ mopperde ze nors, ‘straks breekt het nog.’ Bezorgd wierp ze een blik op het metalen koffertje in haar handen. Het bevatte het kostbare vikingbeeldje dat ze gekocht had van een stel museumdieven.

‘Je was toch gehaast?’ klonk Victor geïrriteerd. Hij verdroeg moeilijk kritiek.

‘Ja, maar niet zo erg dat er brokken mogen vallen.’

De man mompelde iets en duwde gedwee de rem in. ‘Zo beter?’

Krauw knikte. ‘Is het nog ver?’

‘Nog even en je zou het moeten zien liggen.’

De terreinwagen draaide enkele tellen later een bocht in, om vervolgens in een rechte lijn af te stevenen op een vervallen boerderijtje dat omgeven was door struiken en bomen. De wagen reed het erf van de hoeve op en bescheen met zijn koplampen de gevel

van het half ingestorte woonhuis. Victor draaide aan het stuur en stopte de metalen kolos voor de poort van de schuur.

Krauw stapte uit en keek om zich heen. 'Het ziet er niet bepaald uitnodigend uit.'

'Dat is ook de bedoeling. We willen ongestoord kunnen werken, of niet soms?'

'Helemaal waar.'

'Bovendien ligt het zo afgelegen dat wie hier niet moet zijn, hier ook niet komt.'

Krauw gromde instemmend. 'Uitstekend.'

Het duo liep de stalling in. Het was alsof ze een andere wereld betraden. In plaats van door verrot hout en brokkelige bakstenen werd de ruimte gedomineerd door een stofvrije witte tent met in het midden een enorme U-vormige constructie waarin een reeks indrukwekkende metalen ringen om elkaar heen cirkelden. De ontzagwekkende installatie was met vuistdikke kabels aangesloten op een immense transformator die achteraan in de ruimte zachtjes zoemde. Op een tafel gemaakt van schragen stond een arsenaal aan computers, die de opstelling nauwlettend in de gaten hielden en beheerden.

Krauw zette haar koffertje op de hoek van de geïmproviseerde tafel en liep naar de U-vorm met de ringen. Vol ontzag raakte ze een van de ringen aan.

'Tevreden?' vroeg Victor onzeker.

Krauw draaide zich verrukt om. 'Het is fantastisch! Hoe heb je dit klaargespeeld?'

'Met geld uit het bedrijf, heel veel geld. Ik heb de onderdelen door verschillende firma's over de wereld laten maken. Ze zijn de afgelopen weken netjes afgeleverd en ik heb ze hier zelf in elkaar gezet.'

'Stelden ze zich niet te veel vragen?'

'Ongetwijfeld, maar ik heb voorlopig hun stilzwijgen kunnen afkopen.'

'Je klinkt wel heel zelfverzekerd.'

'Ik heb vertrouwen in ons plan, Dorothea. Bovendien maakt het niet veel uit of ze gaan praten. Zodra Project Pandora is gelanceerd, kunnen ze ons toch niets meer maken.'

Krauw krulde haar mond tot een glimlach. 'Je hebt de toewijding van je vader, Marius. Hij zou trots op je zijn. Heb je het toestel al kunnen testen?'

Victor schudde zijn hoofd. 'Maar ik weet zeker dat het zal werken.'

Krauw keek opnieuw naar de vreemde machine. 'En het beeldje?'

'Het koppelstuk is klaar. Als je wilt, kun je het al aansluiten.'

'Graag,' klonk ze gretig.

Victor drukte enkele toetsen in op de computer. De ringen vertraagden hun omwenteling, tot de buitenste en zwaarste ring stopte ter hoogte van de vrouw. Met een andere toets ontsloot de man een luikje. Er opende zich een soort kluis met een vak in de vorm van het vikingbeeldje.

Krauw liep naar het koffertje en haalde het gelig witte sculptuurtje uit zijn beschermende schuimrubber. Ze hield het in haar armen alsof het een baby was en plaatste het met de grootste voorzichtigheid in de kluis van de buitenste ring.

'Klaar?' vroeg Victor.

'Ik denk het wel.'

'Mooi zo, dan is het nu het moment van de waarheid.' Hij klikte een icoontje aan op zijn beeldscherm.

Onderaan in de kluis gleed een luik weg en er kwam een arm-

pje tevoorschijn dat heel voorzichtig een gaatje boorde in de onderkant van het beeldje. Gefascineerd volgde Krauw hoe stof van duizend jaar oud walrusivoor opstoot en een fijn laagje vormde op de binnenkant van de kluis.

‘We zitten in de kern,’ deelde Victor mee.

Krauw liep naar de computer. ‘Kun je iets zien?’

‘Dan moet ik eerst de camera in de boorkop activeren.’

‘Vooruit, waar wacht je op?’ maande de vrouw hem aan.

De man stelde het scherm bij. ‘We hebben beeld.’

Gefascineerd tuurde de vrouw naar de grijszwarte kern die de binnenkant van het beeldje vulde. ‘Nu kan niets ons nog stoppen,’ murmelde ze diep onder de indruk.

‘Je vergeet wel dat we nog één belangrijk onderdeel missen,’ waarschuwde Victor streng. ‘Zonder de pandora zijn we niets.’

‘Dan is het hoog tijd om eens met Louise Wolfers te gaan praten.’

‘En Emil? Is het geen probleem dat haar kleinzoon zich meer en meer met Team Leonardo aan het bemoeien is?’

‘Maak je geen zorgen, als hij echt een hinderpaal wordt, lossen we dat wel op.’ Ze krulde haar lippen tot een sinistere glimlach. ‘Een ongeluk is immers snel gebeurd.’

Slechte slapers

EMIL STOND AL BUITEN TE WACHTEN MET ZIJN FIETS, toen de zon een eerste bescheiden poging deed om door de wolkendeken te breken. Hij zwaaide met zijn armen in een halfslachtige poging een beetje op te warmen, want het was verdomd koud. Een dikke muts, een lange sjaal en een paar gevoerde handschoenen moesten samen met zijn winterjas en hoge stappers ervoor zorgen dat hij niet ter plekke in een ijsklomp zou veranderen.

Opgejaagd wierp hij een blik op zijn smartphone. Hij reed iedere morgen samen met de tweeling Myrthe en Jasper naar school. Meestal moesten zij op hem wachten, maar vandaag was het omgekeerd. Hij stond bijna op het punt om bij hen aan te bellen, toen Myrthe eindelijk kwam aanrijden, met Thom in haar zog.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Emil verbaasd.

Thom lachte schaaachtig. ‘Ik dacht dat het weleens leuk zou zijn om met jullie mee te rijden.’

‘Maar jij woont in het centrum. Dit is toch een omweg voor jou?’

‘Je laat het klinken alsof ik niet welkom ben?’

‘Tuurlijk wel,’ verontschuldigde Emil zich. ‘Ik vind het gewoon een beetje gek.’ Hij keek hem bedenkelijk aan.